

ההבגידה

ד"ש מכרה אותך, כשם שהמפד"ל מכרה בשעתו את העיקרון המקודש שלה, וכאותה שיטה בדיוק: מונתה ועדה.

ועדה שתגבש הצעות לשינוי שיטת הבחירות. ועדה שתסיים את עבודתה תוך כרויך חודשים. ועדה שגורלה יהיה כגורל קודמתה.

ידוע לי — ואני אחראי למידע זה — שיש מנחם בגין הבטיח לשותפיו הדתיים בעליפה, בהתנדבות אישית, שלעולם לא יצביע בעד שינוי שיהיה בו סכנה לקיומם.

מכיוון שהדתיים רואים בכל הצעה שיהיה לה אף דימיון רחוק לעקרונותיה של ד"ש, סכנה לקיומם, הרי ועדה זו מתה עוד לפני שנולדה.

הבחירות הבאות תיערכנה על-פי אותה השיטה כמו הבחירות האחרונות. בקודש-הקדשים שלה, עברה ד"ש על האיסור התנ"כי: "לא תביא אתגזרונה ומחירי-כלב בית ה' אלוהיך לכל נדר, כי תועבת ה' אלוהיך גם שניהם."

מ כאן ואילך, מוטב שאנשי ד"ש ישימו לב היטב למיצויות הדת היהודית ולאסוריה. שהרי הם הפכו חלק מן הממשלה הדתית ביותר ששלטה אי פעם בישראל.

התנועה-לשינוי הוקמה על-ידי אחדים מן הלוחמים העיקריים ביותר נגד הכפייה הדתית במדינה. אלה נדרים שים עתה להצביע בכנסת בעד כמה מן הגילויים הקיצוניים ביותר של הכפייה הדתית המוגברת.

מי היה מעלה על דעתו שאנשי ד"ש ירצו, לחזק את הממשלה אשר שררה-הינך שלה הוא עסקן דתי, המכניס את החינוך לכתונת-הכפייה של לאומנות דתית נוסח גוש-אמונים; ממשלה המזרימה עשרות מיליונים נוספים לתוך מערכת-החינוך של אגודת-ישראל? שלא לדבר על תיקון חוק-השבות לפי דרישת האורתודוקסים, שערוריית שיחך רורן של הבנות ה"דתיות" משירות צבאי, צימצום המחקר הרפואי בביקורת תיקון חוק הפאתולוגיה, איסור מחודש של הפלות מלאכותיות, כפיית חוקי-עצור עירוניים דתיים על האיים החילוניים שעוד נותרו — והרשימה מתארכת והולכת.

מ ה נותר מכל עקרונות ד"ש, שלמענם נתנו 202,265 אזרחים את קולם למיפלאה זו? איזה שטר משטרות ד"ש לא נגרע בידי חותמיו?

רווחה? שום ממשלה, מאז קום המדינה, לא היתה רחוקה יותר מגרשה סוציאליסטית כדשהי מממשלה זו, ששררה-הסער האמיתי שלה הוא שימחה ארליך.

מילחמה בשחיתות? זוהי הממשלה ששיחררה את יהושע בר-ציון; המתכננת חגיגה כללית לפושעים כל-כך ליים. נגד כמה מחברי ממשלה זו מתנהלות עתה חקיר-רות פליליות.

אך מעבר לכך העקרונות שנרמסו בעפר, בודט הקבר שבו טמון הרעיון המדיני היסודי שהביא להקמת התנועה-לשינוי.

אמנון רובינשטיין הסביר אותה ב-1974, כך: הימין הישראלי שבוי בידי מנחם בגין, הלאומן הקנאי. זהו אסון היסטורי. כדי להתזר למדינה איוון שפוי יש לשחרר את הימין המתון, היוני, מחיבו-קהל-הדוב של תנועת-החרות.

לשם כך הקים רובינשטיין את תנועתו, שהיוותה לאחר-מכן את הגרעין לד"ש.

והתוצאות? ד"ש שברה בגין לשילטון, עכשיו היא הביאה לעלייתו של מנחם בגין לשילטון, עכשיו היא מחזקת את הממשלה, שאדם אחד ויחיד קובע בה את כל המהלכים המדיניים — לחיים ולמוות, למילחמה ולש-לום — מנחם בגין, בממשלה זו כפופים הליברלים לבגין יותר משהיו אי פעם, ואנשי ד"ש יהיו כפופים לו אף הם. דרכה של ד"ש זרועה קברים של עקרונות וכוונות — עד לקיברה של ד"ש עצמה.

מ שתבר כי קברני העקרונות אינם יכולים אף הם לפעול בלא עקרונות. משום כך המציאו השבוע עיקר רון לקבורת העקרונות.

בראיון מבין כימעט מעורר-רחרמים — בשאל ייגאל ידין בטלוויזיה השבוע על הבטחותיו מן העבר, שכולן כחצת והופרו על-ידי, ידין השיב כי הוא עומד על כל מה שאמר בעבר. ואי יצק עיקרון חדש: כל אחד מן הדברים שאמר והבטיח היה נכון — ב ש ל ב ש ל. כאשר משתנים הזמנים — משתנים גם העקרונות.

על עיקרון כזה לא חלם אף ניקודא מאקי אורלי, זהו האזיני המושגם, העקרונות, המור-סרי — להפרת כל הבטחה, לשבירת כל חוזה, לאי-יפועון כל שטר, להצדקת כל כנייה.

ב מחוג העירטול של ד"ש נפלו כל הצעפים בזה אחר זה. עתה נפל הצעף האחרון. לא נותרה אלא המציאות העירוומה: הי קאריריזם המשתולל, הציני, המופקר, ש קר מין רודפריכסאות.

כאשר קם ייגאל ידין לראשונה והניח את המלכודת ללכידת התנועה-לשינוי, הוא הניף עליה דגל אחד: "מדינה יהודית דמוקרטית".

הוא הסביר כי מדינה המספחת את השטחים המוחזקים, לא תוכל להיות גם יהודית וגם דמוקרטית. אם תהיה דמוקרטית, יהיו בה 1.8 מיליון אזרחים ערבים והיא לא תהיה מדינה יהודית. אם תהיה מדינה יהודית, פירוש הדבר שיותר משליש מתושביה יהיו בה משוללים זכויות אזרחיות, כך שלא תוכל להיות דמוקרטית. המסקנה — החזרת השטחים המאוכלסים של הגדה המערבית ורצועת עזה.

עתה שולט במדינה מנהיג-יחיד הפוסל לחלוטין, ועל הסף, את עצם האפשרות של החזרת שעל אחד מאדמת

קארקטורה של זאב ב, הארץ

"יהודה ושומרון" ורצועת-עזה. עמדה עקרונית זו של ממשלת-בגין מכתובה לה את כל מהלכיה — ביחס לזועדית-ז'נבה, לפלסטינים, להתנתלות. לכן קיימת סכנה של עימות עם ארצות-הברית.

כלומר: "שעת-החירום" שייגאל ידין מברבר עליה באה מפני שממשלת-בגין נוקטת קו המגודד ניגוד מוח-לט לרעיון הבסיסי של ד"ש.

כתרוץ צרפת את ד"ש לקואליציה, וזאת כדי "לחזק את הממשלה" דקראת העימות!

תמימותם של בוחרי ד"ש, שהצביעו נגד מדיניות הסיפוח של הליכוד, מנוצלת כדי לחזק את ממשלת-הליכוד כדי שזו תגשים את מדיניות-הסיפוח המובילה לעי-מות הרהיאותון עם ארצות-הברית.

רק אדם המבור לתאונת-השידטון יכול להמי ציא תירוץ גרוטסקי יותר לבגידה פוליטית.

כ אשר מכרה המפד"ל את דרישתה בעניין "מיהו יהודי" תמורת כסאות בממשלת רבין, ניתן לעיסקה הכיסוי הרגיל: מונתה ועדה.

עוד ליום שבו נפתח ממשלת רבין את ניש"מתה, יותר משנתיים לאחרי-מכן, לא סיימה הוועדה את עבודתה.

הממשלה מינתה או ועדה לבדיקת דרישות-המפד"ל ולגיבוש הצעה לתיקון החוק. נקבע לה גבול של זמן. כל בעלי הכיסאות ליד שולחן הממשלה היו מעוניינים, כמובן, שהוועדה תתפגר בשקט. שהרי כל מסקנה שלה היתה עלולה לפוצץ את האידיליה הקואליציונית.

עכשיו קורה בדיוק אותו הדבר לגבי העי קרון המקודש ביותר של ד"ש: שינוי שיטת הבחירות.

בכך, החר הוליד עכבר. הר שגיאה. הר של אידיאלים, של "עקרונות", של דיבורים רמים, של הבטחות.

עכבר מבחיל. עכבר של קנוניות, של סחר-מכר, של קארייריזם אישי. ההבדל הזה בין ההבטחה וההגשמה — הוא המטביע את חותמו על הבגידה הגדולה של ד"ש.

המעשה עצמו אינו חריג. כל מיפלגות המימסד הישן והרקוב נהגו בעבר על-פי שיטה בדוקה זו. לפני הבחיר-רות: משיכת קולותיהם של בוחרים תמימים בעזרת מליצות על אלהים, מולדת, צדק ומה עוד. אחרי הבחיר-רות מכירת ההישג האלקטורלי תמורת כסאות מנהי-גים, ג'ובים לעסקנים, כסף למיפלאה, השתתפות בחלוקת השלל.

ד"ש נהגה בדיוק כמו שנהגו לפני המפד"ל ואגודת-ישראל, מפ"ם והליברלים. אותם המעשים, אותם התירוץ צים, אותן התאונות. אלא שד"ש כולה קמה, כביכול, כדי לשים קץ לשיטה הזאת.

גודל הבגידה של ד"ש אינו נובע מן השיפ-רות השיגורתית של המעשה, אלא מעוצמת השקר המלווה אותו.

מעולם לא נוצל הרצון הטוב של כה רבים, בצורה כה מחפירה, למען ההנאה הפרטית של כה מעטים. מאז קום המדינה לא היה עוד שיא כזה של ציניות מתחסרת, של התחסרות צינית.

ה תנועה הדמוקרטית לשינוי השיגה שיא נוסף: שיא אמחירות. בדרך כלל דרושים שגושה דורות — לפחות — כדי להביא לניוונו של כוח פולי טי מצרית.

הדור הראשון הוא דורם של המייסדים, האידיאליס-טים, האנשים המוכנים להקריב — הרבה או מעט — למען רעיון שהם מאמינים בו.

הדור השני הוא זה של האופורטוניסטים, הקארייריס-טים המפוכחים, ה"ביצועיסטים" צמאיה-שילטון, המנצלים את המיפלאה כדי להגיע אל המקום המיוחל בצמרת.

הדור השלישי: דור התנים והצבועים, אוכלי-הנבלות למיניהם. הם מגיעים אל המיפלאה כאשר זו כבר נרקבת מבפנים. ריח השחיתות מושך אותם כשם שריח הפגר מושך את העיט.

היו דרושים שלושה דורות כדי להעביר את מיפלגת-העבודה מידים ברל כצנלסון ודייד בן-גוריון דרך ידי פינחס ספיר ומשה דיין, אל ידיהם של שימעון פרס ואשר ידלין.

והנה, ד"ש עברה את כל הדרך הארוכה הזאת בשלוש שנים קצרות.

מאמנון רובינשטיין וחבריו, אשר האמינו במה שהא-מינו ואשר יצרו יש מאין; דרך ייגאל ידין, האגר מאניאק צמא-השילטון אל שומאל תמיד, הפוליטישן המ סוגל לכל, האיש המחליף את דיעותיו כמו גרביים משור-משות, מין ריצ'ארד ניקסון במנייה-הדורה ישראלית. מרובינשטיין תמביר — בשלוש שנים!

ה אם יש טעם בניתוח התירוצים העלובים, שבאו לטהר את השרצים? הדבר דרוש — לא כדי להפריכם, אלא כדי לעמוד על מידת הצביעות הסמונה בהם.

התירוץ העיקרי הוא: יש שעת-חירום. קיים עימות המור בין ישראל וארצות-הברית. יש להרחיב את הממשלה כדי לחזקה לקראת עי-מות זה.

האם זה מזכיר משהו? לפני ארבע שנים אסרו הרבנים על המפד"ל להיכנס לממשלה, ביגלל השאלה העקרונית של "מיהו יהודי". המפד"ל נשארה בחוק, וליבה נחמק בקירבה, כמה חודשים באופוזיציה כימעט הטרופו את דעתה.

ואו ביים מישוהו מתיחות כלשהי בגבול הסורי, המפד"ל עטה על מתיחות זו כעל מציאות גדולה, ביגלל "שעת החירום" לא יכלה עוד המפד"ל לעמוד מנגד. המצפון לא הניח לה. היא הצטרפה לממשלה כל עוד רוחה בה ושקעה בביצה החמימה של כסאות ותקציבים, שהיא ההאביטאט הטבעי שלה.

עכשיו באה ד"ש וחזרת עי אותו תרגי עצמו. באותן המילים. באותן הכעות מיוי פרות של קדושה מעונה. באותן עיניים המת-הגלות כפני מענה.

בלי בושה. נימוק של "שעת החירום" — אילו היה אמיתי, צריך היה להוביל את ד"ש בכיוון ההפוך בדיוק.